



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 164/2019-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júna 2018 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na nedotknuteľnosť a ochranu súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na ochranu dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním, alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, na ochranu osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 6 C 15/2005 z 31. októbra 2017 a postupom okresného súdu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

## Odôvodnenie:

### I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na nedotknuteľnosť a ochranu súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na ochranu dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním, alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 ústavy, na ochranu osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 ústavy a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 15/2005 z 31. októbra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal priznania straty na zárobku. Jednou z príloh sťažnosti je aj rozsudok Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 131/2018 z 27. novembra 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti napadnutému rozsudku okresného súdu tak, že vo veci samej potvrdil výrok napadnutého rozsudku okresného súdu o zamietnutí žaloby a druhým výrokom zrušil výrok okresného súdu o náhrade trov konania.

3. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom konania na súde prvej inštancie sa obracia na ústavný súd so svojou sťažnosťou, v ktorej namieta, že okresný súd porušil jeho označené práva, a to v spojitosti so znaleckým dokazovaním v napadnutom konaní.

4. V závere svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa na nedotknuteľnosť a ochranu súkromia zaručené v čl. 16 Ústavy, právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života zaručené v čl. 19 ods. 2 Ústavy, právo na ochranu dôstojnosti, osobnej cti a dobrého mena zaručené v čl. 19 ods. 1 Ústavy, právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe garantované v čl. 19 ods. 3 Ústavy právo na ochranu osobných údajov garantované v čl. 22 ods. 1 Ústavy, právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 6 C/15/2005 zo dňa 31. 10. 2017 a postupom súdu ktorý jeho vydaniu predchádzal porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 15.000,- Eur, ktoré je mu povinný Okresný súd v Žiline vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.

3. Okresný súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške, ktorá je špecifikovaná v bode VI. tejto sťažnosti a to do 30 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho prideleného právneho zástupcu.“

## II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrh, ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Po preskúmaní obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že napriek skutočnosti, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti spomenul, že *„hl'adal advokáta, ktorý by bol ochotný napísať dovolanie na Najvyšší súd“*, a tiež informácie, že bližšie neidentifikovaný *„rozsudok bol doručený 1. 2. 2019“*, sťažovateľova sťažnosť a výhrady uvedené v nej sa týkajú výlučne postupu okresného súdu a obsahu napadnutého rozsudku. Vychádzajúc z uvedeného, berúc do úvahy skutočnosť, že sťažovateľ nie je právnik a domáhal sa *„pridelenia“* advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd konštatuje, že aj za aplikácie ustanovenia § 39 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každé podanie posudzuje podľa jeho obsahu a § 45 zákona o ústavnom súde, ktorý upravuje viazanosť rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, predmetom tejto sťažnosti sťažovateľa je len postup okresného súdu a jeho napadnutý rozsudok, teda nejde len o formálny omyl.

11. V nadväznosti na uvedené ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 1. februára 2019.

12. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre uvádza, že podstata a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť

výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

13. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ disponoval dostupným a účinným prostriedkom nápravy ním namietaného porušenia označených práv a to odvolaním, ktoré aj využil. Vzhľadom na princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy), nie je vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu ani jeho predchádzajúcemu postupu daná právomoc ústavného súdu.

14. Tento záver má oporu aj v stabilnej judikatúre ústavného súdu (podobne IV. ÚS 65/02, II. ÚS 147/02, II. ÚS 148/02).

15. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie bez toho, aby sa zaoberal tým, či vôbec mohlo namietaným postupom okresného súdu a jeho napadnutým rozsudkom dôjsť k porušeniu označených základných práva sťažovateľa.

16. Ústavný súd, vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažnosť podľa svojho obsahu výlučne smerovala proti rozhodnutiu okresného súdu, a skutočnosti, že sťažovateľ výslovne nežiadal o pridelenie advokáta, ďalej konštatuje, že sťažnosť mohla byť odmietnutá z dôvodu, že bola podaná navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 56 ods. 2 písm. b) v spojení s § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Aj v prípade, ak by sťažovateľ výslovne požiadal o ustanovenie právneho zástupcu, ústavný súd by takémuto návrhu nemohol vyhovieť, a to z dôvodu zrejmej bezúspešnosti jeho sťažnosti. Vzhľadom na uvedené možno

uzavrieť, že sťažovateľova sťažnosť trpela nedostatkom všeobecnej náležitosti podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde (chýbajúce splnomocnenie, pozn.).

17. Nad rámec dôvodov odmietnutia ústavný súd konštatuje, že aj v prípade, že by sťažovateľ namietal aj rozsudok krajského súdu, sťažnosť by musela byť odmietnutá ako podaná oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde, keďže dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti v zmysle § 124 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k rozsudku krajského súdu uplynula 1. apríla 2019 (sťažnosť bola doručená osobne do podateľne 4. júna 2019).

18. Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

19. Keďže ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2019